Politiken modtog i går

59 læserbreve og debatindlæg

11 læserbreve og debatindlæg handlede om søren Pind og assimilation

Statsløse har også rettigheder

RETSSIKKERHED
FATHI EL-ABED OG CHRISTIAN HARLANG
FORMAND, STATSBORGERFORENINGEN, OG ADVOKAT FOR FORENINGEN

EFTER BIRTHE Rønn Hornbechs sortie 8.3. som integrationsminister, i hvilken forbindelse hun – besværgende – erklærede sig »fri«, melder to centrale spørgsmål sig for de direkte krænkede;
■ Er hun virkelig ansvarsfri?
■ Hvilket ansvar kan der blive tale om for hende og for hendes ministerium (statens ansvar)?

7. MARTS 2011 (dagen før afskedigelsen) skrev ministeriet i redegørelsens punkt 6.3, at der kunne blive tale om »Eventuel erstatning som følge af forkert sagsbehandling ... (for) et dokumenteret økonomisk tab«. Dette er de såkaldte tabsopgørelsesafhængige krav. Men redegørelsen udelader information om krav på såkaldt tort-erstatning, der er uafhængig af konkret opgørelse. Denne udeladelse har man foretaget, på trods af at de krænkede personer direkte ifølge lovgivningen har ret hertil. Det drejer sig om paragraf 26 i erstatningsansvarsloven, skulle vi hilse at sige.

Man er således – endnu en gang – fortsat med at forsøge på at 'snyde' de krænkede for rettigheder.

Efter mange års krænkelser af konventionsbaserede rettigheder fremturer minister og ministerium med nye krænkelser i forhold til gældende retsgrundlag, som i øvrigt også her tillige kan baseres på internationale konventioner, herunder den europæiske menneskerets konventions art. 3 m.v. En gruppe af danske statsløse palæstinensere havde allerede i slutningen af februar mistanke om, at de næppe kunne være sikre på, at staten virkelig ville tage skeen i den anden hånd og behandle dem fuldt ud efter reglerne. Derfor blev Statsborgerforeningen stiftet 25. februar 2011 med det formål – bl.a. – at arbejde for at fremme retssikkerheden for de krænkede og om nødvendigt bringe sagerne for domstolene.

I første omgang har foreningen meddelt ministeriet og Birthe Rønn Hornbech en frist til senest 17. marts – altså i morgen – til at anerkende erstatningspligten for den ulovlige sagsbehandling tilbage i tiden. Fremsættelsen af dette krav følger lov og tradition, hvorefter det er almindeligt, at en skadevolder først anerkender den principielle erstatningspligt, og at der dernæst foretages en opgørelse over det konkrete tab med henblik på forlig om frivillig betaling af dette og kompensation for tort, der også er kendt som erstatning for såkaldt »forstyrrelse af stilling og forhold«.

STATSBORGERFORENINGEN er blevet spurgt, hvorfor den ønsker, at – også – Birthe Rønn Hornbech skal anerkende erstatningspligten, selvom hun nu er ophørt som minister. Svaret herpå er, at der blandt de krænkede er et naturligt ønske om at få fastslået hendes personlige ansvar, hvilket er det, der i juridisk sprog hedder solidarisk. Eksistensen af et sådant ansvar er direkte fastslået i ministeransvarlighedsloven, der ud over strafansvar (jf. f.eks. Ninn-Hansen-sagen) i en særlig paragraf (par. 9) taler om civilt erstatningsansvar som en generel mulighed. Når resultatet af kommissionsundersøgelsen foreligger, vil Folketinget formentlig tage stilling til, om der skal rejses en rigsretssag, og staten har her mulighed for at inddrage erstatning på de udgifter, staten har udbetalt til de krænkede.

Når fristen 17. marts er passeret, får vi se, om den nye integrationsminister, Søren Pind, og den forhenværende begge vil være villige til at gøre deres for, at sagerne ordnes på fornuftig vis.

Vi er lækre udenpå. Men indeni er vi totalt forvirrede

Vi bruger mere tid på at tænke over vores vægt, finde det rigtige tøj og opdigte sms-romancer end på at lave lektier. Vi skal nemlig være lækre hele tiden. Men hvor er jeg dog træt af det.

SELVVÆRD
LOTTE FOGED
17 ÅR, GYMNASIEELEV

Tegning: Anne-Marie Steen Petersen

I dag er det vigtigste i verden at se godt ud. Det er løgn, men alligevel er det sandt. I den verden, hvor unge mennesker lever i dag, er det ikke bare en mulighed at se godt ud. Du bliver nødt til det.

Og du skal se godt ud. For pokker, hvor skal man se godt ud. Det er ikke kun røv og maveskind, der skal sidde perfekt. Også ansigt, hår, makeup, negle, tænder og tøj skal være i orden. Men ikke nok med det.

Din personlighed skal også se godt ud. Den behøver ikke at være sød, den skal bare være tiltrækkende. Du skal ikke bare være lækker, du skal også vide, du er lækker, andre skal synes, du er lækker, og du skal vide, at andre synes, du er lækker.

Det er ikke så mærkeligt, at mange unge har dårligt selvværd. Det er ikke en ekspertudtalelse, og jeg har ingen fine målinger. Jeg ved det, for jeg ser det hver eneste dag: Piger, der langsomt gnasker sig igennem en frokost bestående af vand, gulerødder og knækbrød. Drenge og piger, som bruger så meget tid og så mange penge på deres tøj, at de ikke kan tænke på andet. Og piger, som sukker efter hende den lækre fra 3. a, hvis krop de gerne ville have.

UNGE PÅ MIN alder har sjældent andet end en svag idé om, hvem de er, alligevel føler de sig tvunget til at vise verden, hvor sikre de er på sig selv. Hvis man ikke gør det, er man dødsdømt, og man kan lige med det samme droppe sin karriere som sej. For hvis du ikke er en type, er du ingenting.

Du kigger dig omkring og ser ikke andet end mennesker, du hellere ville være end dig selv. Det er ikke løgn, for du bliver tvunget til at promovere dig selv som en, du endnu ikke kender helt. Hvis du ikke har været til mindst to fester den sidste måned, så er du mærkelig.

Hvis man ikke lige har en hed smschat kørende hver aften, så digter du en. Hvis ikke du er festens midtpunkt, får gode karakterer, har haft mindst tre ekskærester, når du er seksten, eller indtager andet end gulerødder og klidboller, så er du ikke noget værd.

> **Det er ikke kun røv og maveskind, der skal sidde perfekt. Også ansigt, hår, makeup, negle, tænder og tøj skal være i orden**

Det er et pres, som ligger på vores skuldre, der er grunden til, at størstedelen af os føler os enten for tykke, for dumme, for grimme, for høje, for lave, værdiløse, you name it.

EN FORGÆVES stræben efter det perfekte, som vi konstant bliver bombarderet med i modeblade, reklamer, på modeblogs osv., ender alt for tit op med at efterlade os fortabte og endnu mere forvirrede på vores identitet end før. Konstant fortæller medierne os, hvordan vi burde være, hvad for noget tøj du skal gå i for at være cool, hvilken musik du skal kunne lide for at have god smag, og hvilke beskæftigelser du burde synes bedst om. Alt sammen for at tjene penge og få os til at købe produkter, der hjælper os et trin op ad stigen til perfekthed. De sætter vores selvværd til salg og hænger reklamer op med smukke, unge, tynde mennesker, der står i afslappede stillinger i spritnyt tøj.

OG HVOR ER jeg dog træt af det, men jeg ved også, hvor svært det er at modstå. Selvpromoveringsbølgen kommer og tager dig, uden du ved det, og du opdager det først, den dag du indser, at du som gymnasieelev bruger mere tid på at tage tøj på om morgenen og på at tænke over, hvad fremmede tænker om dig, end du rent faktisk gør på din uddannelse.

> **Det er tidskrævende og opslidende, men også en ond cirkel, som er svær at komme ud af**

Det er tidskrævende og opslidende, men også en ond cirkel, som er svær at komme ud af. Først og fremmest kunne vi jo håbe på et blad, der fortalte os, at vi er gode nok, som vi er? Det vigtigste er jo trods alt at have det godt med sig selv. Men det er der selvfølgelig ikke penge i ...

Lad ikke EU-domstolen undergrave vores udlændingepolitik, Søren Pind

VELKOMSTBREV
MORTEN MESSERSCHMIDT
MEP (DF)

KÆRE SØREN Pind. Tillad mig først at gratulere med din udnævnelse som landets integrationsminister. Det er en stor ære og – ikke mindst på baggrund af dine klare udmeldinger – også en stor glæde for landet. At du allerede på førstedagen følger dette op med at nedsætte en arbejdsgruppe til belysning af EU-rettens indflydelse, er velkomment og vidner forhåbentlig om, at tiderne er ved at skifte. Væk fra den fidele underkastelse for verdensfjerne EU-dommeres skiftende vilje. Og hen imod det indlysende demokratiske princip, at her i Danmark bestemmer danskerne.

Når jeg skriver dette, er det ikke blot som din ven og kollega – men også som jurist, dybt involveret i EU-rettens udvikling. Som bekendt har Danmark forbehold for det kapitel i EU-traktaten, der vedrører rets- og udlændingepolitik. Det er godt. Men med en aktivistisk domstol er det ikke godt nok.

> **Problemet er, at domstolen gennem de seneste år er begyndt at føre udlændingepolitik efter bestemmelser, der ikke er dækket af vort forbehold**

I ÅRTIER har vi i EU haft fri bevægelighed for arbejdstagere. Med Maastrichttraktaten skete imidlertid et skred, som vi var få, der advarede mod, men som i dag kan ses af mange. Der indførtes dels et unionsborgerskab og dels et diskriminationsforbud. Disse to – i dag helt centrale – dele af EU-retten er siden blevet brugt utallige gange af domstolen i Luxembourg til at udvide EU-rettens omfang. Først gjaldt det de sociale og opholdsmæssige rettigheder for unionens egne borgere. Med en række afgørelser – Grezechyk, Carpenter, D'Hoop m.fl. – udvidedes de sociale rettigheder, således at medlemslandene nok måtte behandle egne borgere dårligere end andre unionsborgere; men aldrig omvendt.

I slutningen af 1990'erne var denne udvikling tilendebragt, hvilket i dag manifesterer sig i, at østeuropæere kommer til Danmark og efter minimal deltagelse på arbejdsmarkedet – nogle gange ulønnet, andre gange langt under halv tid – får adgang til skattebetalte danske ydelser, som kan sendes hjem til familien.

EFTER SÅLEDES at have udhulet den nationale suverænitet til at fastholde sociale ydelser til landets egne statsborgere gik EU-domstolen i gang med et nyt felt; nemlig udvidelsen af EU-rettens betydning til også at omfatte ikkeunionsborgere. Skiftet sker som bekendt med Metockdommen fra 2008, hvor domstolen for første gang tager et opgør med princippet om, at det er medlemslandenes egne regler, der afgør, om en tredjelandsborger har lovligt ophold. Få år forinden – i Akrichdommen – havde domstolen håndhævet denne nationale suverænitet. Men med Metockdommen ændredes alt. Herefter kunne en tredjelandsborger via sin relation til en unionsborger aflede opholdsret. Med andre ord blev den nationale myndighed til at afgøre udlændinges lovlige ophold sat ud af kraft.

Denne dom skabte med god grund furore. I min optik strider afgørelsen afgørende mod grundlovens paragraf 20, hvoraf det kan udledes, at Danmark alene kan overføre kompetence til mellemfolkelige myndigheder, i det omfang denne kompetence er »nærmere bestemt«. Som jeg indledte med, har Danmark et retsforbehold, der klart tilkendegiver, at vi ikke ønsker, at EU skal bestemme vores udlændingepolitik.

Problemet er, at domstolen gennem de seneste år er begyndt at føre udlændingepolitik efter bestemmelser, der ikke er dækket af vort forbehold. Dermed er præmisserne for den danske tiltrædelse af Maastrichttraktaten bristet, og det ville klæde dig at meddele EU's institutioner, at det forholder sig således, og at Danmark derfor ikke forfatningsmæssigt kan følge domstolens aktivistiske linje.

Det ved jeg godt, at du ikke vil. Det ville din forgænger heller ikke, på trods af de mange debatter vi har ført herom. Derfor er der kun én løsning til rådighed. Og det er at opdatere vort retsforbehold, således at det svarer til den virkelighed, dommerne i Luxembourg har skabt. Og faktisk er det ikke så svært.

ENHVER ÆNDRING af traktaten kræver som bekendt enighed. Lige for tiden pågår der forhandlinger om at ændre Lissabontraktatens art. 136 for at redde euroen. En sådan ændring af traktaten kræver et dansk ja. Med andre ord har Danmark her alle tiders chance for at få sine ønsker opfyldt. Det er ganske almindeligt, at medlemslande bruger traktatændringer til at gennemtvinge deres interesser. I 1998 gennemtvang Frankrig, at Europaparlamentets 12 møder i Strasbourg skulle skrives ind i traktaten. Fik man det ikke igennem, nægtede Frankrig at støtte Amsterdamtraktaten. Og forud for Lissabontraktaten fik både Storbritannien, Polen og Tjekkiet gennemført undtagelser fra chartret om grundlæggende rettigheder – ligeledes under trussel om at nedlægge veto mod traktaten.

Danmark bør gøre det samme. De danske forbehold er formuleret i protokol 20 til Lissabontraktaten. Det er denne, som skal omskrives. Konkret skal den formuleres om, sådan at enhver rettighed til ikkeunionsborgere, der måtte være udledt af andre dele af traktaten end dem, hvor vi allerede har forbehold, også skal dækkes af forbeholdet. Kun derved kan vi sikre os mod de domme, der allerede er faldet – og ikke mindst mod de domme, som vi med sikkerhed ved er på vej.

Domstolen helmer ikke. Den har en mission om at udvikle EU-rettens omfang og intensitet. Den arbejder 'teleologisk', som det hedder i juraverdenen. Derfor er der kun denne ene vej. Og det haster. For i Bruxelles maser man på for at få gennemført sin ændring af artikel 136. Dette kan blive redningen for dansk udlændingepolitik. Men det kræver, at du som ny integrationsminister viser mod og mandshjerte – noget, jeg ved, du besidder – og at du gør et opdateret retsforbehold til en betingelse for, at Danmark støtter den forelagte ændring af traktaten.

KÆRE SØREN. Tillykke med opgaven. Og forhåbentlig tillykke til Danmark. Du kan blive den integrationsminister, som sikrer, at danskerne har den udlændingelov, de ønsker. Du kan blive den integrationsminister, der sikrer dansk folkestyre. Jeg stoler på dig.